Знаю — медом сонця, ой Ладо,
В твоїм древнім тілі — весна.
О моя степова Елладо,
Ти й тепер антично ясна.

А між нами простір — гураганом.
Хоч вдихнуть, хоч узріть тебе де б…
Половецьким хижацьким ханом
Полонив тебе синій степ.

Десь там квітнеш вишневим цвітом,
Десь зітхаєш в веснянім часу,
А мені ти — блакитним містом
В золотім полудневім меду.

А мені ти — фата-моргана
На пісках емігрантських Сахар —
Ти, красо землі несказанна,
Нам немудрим — даремний дар!